

mægtige paa sine Begne. Naar da hver Landsdeel for sig havde udtalt sig om Budgettet i det Hele, og der for Exempel til en bestemt Udgift, lad det være paa Krigsministerens Budget, blev i Danmark voteret 100,000, i Slesvig kun 90,000, i Holsteen 80,000, hvorledes skulde man saa bringe Enighed tilveie?

Formanden: Jeg vil henstille til den ærede Taler, om det ikke forekommer ham, at han gaaer udenfor Sagen, som foreligger.

Tiemroth: Det er netop den Anvendelse, jeg vil gjøre af det nys Sagte, der vil vise, at jeg ikke gaaer udenfor Sagen. Jeg har ventet denne Indvending fra den ærede Formands Side; men jeg maa bemærke, at jeg er kommen aldeles uforberedt ind paa Sagen, ellers skulde jeg have gjort den fornødne Anmærkning i den Anledning isorveien. Jeg skal altsaa tillade mig at anføre, at naar en saadan tredobbelt Forelæggelse fandt Sted, og Danmark da havde voteret 60,000, Holsteen f. Ex. 18,000 og Slesvig 20,000 — det vil sammenlagt gjøre 98,000 — og Ministeriet kunde være tjent med en saadan Sum, kunde den anses vedtaget, men ikke saaledes, at hver Landsdeel udredede den Deel, den havde voteret, men saaledes, at den hele Sum ansaaes voteret i Fællesskab, og hver Landsdeel deraf udredede sin forholdsmæssige Deel efter Folketallet. Skulde man ikke kunne tilendebringe Sagen paa den Maade, fordi man ikke kunde være tjent med den Sum, der saaledes var bleven voteret, saa kunde Udvalg af de forskellige Landsdeles Forsamlinger træde sammen og tilveiebringe Enighed ad lignende Veie, som Enighed jo er bestemt at skulle tilveiebringes mellem Landsthinget og Folkethinget ved fælles Udvalg. Paa den Maade vilde man altid kunne komme til en Afgjørelse, uden at nogen enkelt Landsdeel blev tilfidsat eller forurettet, eller nogen Landsdeel for sig fik en afgjørende Indflydelse paa at bestemme det Hele. Men under denne Forudsætning kan der ikke være saa stor Vanskelighed ved at frembringe en større Enighed, ingen Landsdeel vilde mere kunne sige, at den var prægraveret, og det er det Væsentlige. Naar man først havde et saadant Grundlag, at man kunde see, hvad En-

hver skulde betale, saa troer jeg, der heller ingen Vanskelighed var for, at Holsteen og Danmark i Forening — Slesvig naturligviis med — vedtog en Lov og kom overeens med Kongen om, hvo der skulde betegnes som Thronfølger. For at faae Sagen indrettet paa den Maade troer jeg, at der slet ikke behøves Andet end at holde sig til Tractatens Ord. Naar Hans Majestæt besluttede at ordne Arvesølgen saaledes, at den reen agnatistiske Arvesølge skulde være gjældende med Adeluffelse af Dvinde og Dvinde-linien, og at, naar det indtraf, at den nuværende Linie skulde uddøe, da Prinds Christian af Glücksborg skulde være eneberettiget til Thronen efter den Arvesølge, som nu er vedtagen, troer jeg ikke, der vil være Noget, som kunde have Noget derimod at sige, idetmindste ikke noget Begrundet. Derved vil nemlig i Grundlovens § 4 komme til at staae en bestemt Arvesølge, som en almindelig Regel, ikke som en Huuslov for en bestemt Slægt, og dette vil bevirke, at der virkelig bliver en almindelig Arvelov for hele Monarchiet; thi, skjøndt Kongeloven oprindeligt vilde lægges til Grund, var det Vedtagne dog et Udtryk, som netop optog, hvad der i Forveien var gjældende som fælles for begge Landsdele, uden at tage Hensyn til nogen enkelt af dem. Desuden naar der er Rod og Fæe paa Jærde, pleier man ikke at sige: Det maae J ikke gjøre; men der siger man ligesvem: Det skal saa være. Nu indføre vi den reen agnatistiske Arvesølge, saa er Kongelovens Arvesølge bortfalden, hvor den skal bortfalde, men da er ikke bortfaldet, hvad der ikke behøver at være bortfaldet, f. Ex. med Hensyn til Slesvigs Forhold til Danmark, der staaer da endnu som Grundlag for det Nye et andet historisk Grundlag, som man dog aldrig kan bortskære. Desuden dersom man tænker sig, at den Eventualitet, der omhandles i Londontractaten, skulde indtræde, da møder en anden Jære. Der kan komme en gottorpsk Arving; der er vistnok ingen Ulykke i, om der kom en gottorpsk Arving paa Thronen, det kan være en russisk Prinds, men han kan blive hilset med ligesaamegen Glæde, og han selv og hans Esterkommere blive ligesaa dænsstindede, som nogen anden; Vanskeligheden ligger ikke deri, men deri, at